

[Aksel Larsen.]

sige, at vi er ikke kommet synderligt langt i Retning af deres Opfyldelse.

Jeg har tilladt mig i min første Tale ved Finanslovdebatten at behandle dette Spørgsmaal meget udførligt og samtidig tage Stilling til vor sociale Lovgivning, ikke mindst den Del af Lovgivningen, der vedrører Arbejdsløsheden og Fremskaffelsen af Arbejde. Jeg citerede en hel Række Resolutioner og Udtalelser fra Fagforbundkongresser og Delegeretmøder i Arbejdsløshedskasserne og henstillede til Regeringen at tage fornødent Hensyn til disse. Da Statsministeren havde Ordet, svarede han kort, at det var ganske unødvendigt for mig at paatage mig en saadan Budtjeneste, der var den allerbedste Kontakt mellem Regeringen og Fagforbundene og disses ansvarlige Ledelse. Det er naturligvis glædeligt, hvis dette er Tilfældet, men saa maa det være tilladt, nu da Rigsdagen har været samlet i 2 Maaneder, at spørge: Hvad bliver det til? Hvor bliver Resultaterne af denne gode Forbindelse mellem Fagforeningerne og Regeringen af?

Maa jeg atter minde om, at Dansk Arbejdsmands Forbunds Kongres i en længere Udtalelse paa det skarpeste kritiserede den Maade, hvorpaa det saakaldte Nødhjælpsarbejde udføres, og krævede fuld Arbejdsuge. Det er vel ikke ubeskedent at mene, at hvis der er saa god Forbindelse mellem Dansk Arbejdsmands Forbund og Regeringen, saa maa to Maaneder have været tilstrækkeligt til, at man kunde efterkomme de fremsatte Ønsker. Ikke alene Dansk Arbejdsmands Forbund og Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse, men ogsaa en Mængde andre Fag har gjort opmærksom paa, at den stigende Dyrtd gør en Forøgelse af Dagpengene nødvendig, men at en saadan ikke kan gennemføres uden et højere Statstilskud til Kasserne, da en yderligere Belastning af Medlemmerne med Kontingentbyrder vil være uforsvarlig.

Jeg tillader mig at efterlyse Resultater af Forhandlingerne. Jeg synes, det er paa-krævet, at der kommer Oplysninger frem, eftersom det ser ud til, at i hvert Fald een Regeringsinstans, nemlig Arbejdsdirektoratet, er besynderlig uinformeret. Derfra har man over for Arbejdsmandenes Arbejdsløsheds Kasse forlangt, at den skal gennemføre en Kontingentforhøjelse ud over den midlertidige Kontingentforhøjelse paa 20 Øre, som blev besluttet af Delegeretmødet. Jeg kan ikke tro, det er Regeringens Vilje, at noget saadant kan ske. Jeg kan ikke tro, at Regeringen og Socialdemokratiet mener, at

Arbejdsmandene er i Stand til at betale højere Kontingent, og derfor henstiller jeg, at man bremser Arbejdsdirektoratet, og at man faar lidt Fart i Forhandlingerne om, hvorledes hele dette Spørgsmaal skal ordnes paa forsvarlig Maade. Jeg tillader mig at tro, at det vilde være det bedste og det mest praktiske, hvis man hurtig satte det Forslag under Behandling, som vi har stillet om denne Sag, og lod det vedtage i begge Rigsdagens Ting.

Jeg vil i øvrigt, bortset fra om det vækker Velvilje eller Uvilje, fortsætte min Budbringertjeneste og vilde meget gerne have Formandens Tilladelse til at opløse en kort Udtalelse fra Arbejdsmandenes Afdelinger i Aarhus. Den er tilstillet Dansk Arbejdsmands Forbund og Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse og lyder saaledes:

„Med Beklagelse har vi gennem Rundskrivelse af 18. ds. erfaret, at Arbejdsdirektoratet har bebudet 20 Øres Kontingentforhøjelse fra 1. April 1939 ud over de 20 Øres Forhøjelse, der som en nødvendig midlertidig Foranstaltning blev besluttet af Kassens Delegeretmøde, og vi ønsker allerede paa nuværende Tidspunkt at nedlægge vor skarpeste Indsigelse mod en saadan Kontingentpolitik, der utvivlsomt vil møde dyb Uvilje og forstaaelig Modstand hos Hovedmassen af vore Medlemmer. Direktoratets Holdning understreger med al ønskelig Tydelighed Nødvendigheden af, at det offentliges Tilskud til vor Kasse forhøjes væsentlig, da det er umuligt for Medlemmerne fortsat at bære de Byrder, som Underholdningen af vore mange Tusinde arbejdsløse medfører.“

Skrivelsen er undertegnet af samtlige 11 Formænd for Arbejdsmandsforbundets Afdelinger i Aarhus, og det er jo en kendt Sag, at lignende Tanker gør sig gældende i alle Arbejdsmandsafdelinger.

Jeg tillader mig samtidig at minde om det Krav, der ogsaa er fremsat fra forskellige faglige Kongresser om, at der bliver gjort noget mere for de gamle og Invaliderne. Jeg vil i denne Forbindelse henvise til det Lovforslag om 20 pCts Forhøjelse af Alders- og Invaliderenterne, som det kommunistiske Parti har fremsat her i Tinget, men endnu ikke set sat til Behandling. Jeg vil benytte Lejligheden til at bede den højtærede Socialminister om, naar han faar Ordet igen under denne Debat, at sige et Par Ord om disse Ting. Naar man nøler med at sætte vort Forslag til Behandling, synes jeg, at Socialmini-